

Oravaäiti

Minna Pätsikkä

Heräsi orava unestaan,
metsään aamun kultaamaan.

Maailmaa hohtavaa tohkeissaan,
oli valmis lähtemään valloittamaan.

Katseli lastaan,

aarrettaan.

Pian palaisi evästä mukanaan.

Laskeutui käpyjä etsimään, kynnet kaarnalla rapisten.

Tiesi päivän alkaneen, huojui haavat
kahisten.

Tuoksui lämmin vihreä,
tärkeä oli päivän tehtävä.

Terhojaan halusi kerätä,
jotta huomenna saisi levätä.

Niille hyvän suojan etsi alta sammalkumpareen.

'Näistä herkut pikkuiselle heti huomenissa teen.'

Oli orava ahkera kätkemään,

muttei lahjakas löytämään.

Se mietti tovin

ja katseli kovin.

Ei auennut tie taa salaisuuden verhojen,

ei arvannut kurre enää piiloa makoisten terhojen.

'Mitäs näistä, pähkinöistä',

ei surrut tammenterhojaan.

Tiesi koskaan ei hukkaisi kalleinta,

omaa pörröistä aarrettaan.

Tuli vastaan rotta nälissään,
sanoi: 'Löysin kätkösi äveriään.
En tiennyt saanko ryhtyä maistiaisille
ja päätin lähteä juttusille.'

Katsoi kurre rottaa tuumien,
'ei huolta liikakilojen, niin kapea on uuma sen'.
'Käyhän ystävä aterialle,
tuon lisääkin apetta sammalten alle!'

Oravaäiti - Runohetki koko perheelle, vauvasta vaariin

Oravaperheen tarinat 1/3

9 789528 083481